

PINDSVINETS LÆNGSEL**TOON TELLEGEN****Titel:**

Het verlangen van de egel

Auteur:

Toon Tellegen

Vertalers:

Nina Malinovski + Ludo Leroy

Fragment:

hoofdstuk 1, 2, 3, 4, 5, 6, 57, 58, 59

blz. 5 t/m 17, blz. 129 t/m 134

1

En dag hen mod slutningen af efteråret sad pindsvinet foran sit vindue og kiggede ud.

Han var alene, der kom aldrig nogen på besøg og hvis der tilfældigvis var nogen, som gik forbi hans hus og tænkte: nå ja, er det ikke pindsvinet, der bor her, og bankede på, så sov han eller tøvede så længe med at åbne, at den dér nogen allerede var gået videre.

Han pressede sin næse mod vinduet, kneb øjnene sammen og tænkte på alle de dyr han kendte, der hele tiden besøgte hinanden, bare uden videre, selvom de ikke havde fødselsdag eller havde en anden grund til at holde fest. Hvis *jeg* nu inviterede dem... tænkte han.

Han havde aldrig inviteret nogen.

Han åbnede øjnene igen og kløede sig mellem piggene på baghovedet, tænkte lidt videre og skrev så et brev:

*Kære dyr,
Hermed inviterer jeg jer alle sammen
til at komme på besøg hos mig.*

Han bed i blyanten, kløede sig igen i baghovedet og skrev så:

Men hvis der ikke kommer nogen, er det også i orden.

Han rynkede panden.

Når de læser brevet, tænkte han, vil de så ikke tænke: faktisk vil han slet ikke have besøg...? Eller: skynd dig, besøg ham lige nu, ellers fortryder han... han vil hele tiden noget andet...?

Jeg ved det ikke, tænkte han.

Han lagde brevet i en skuffe i skabet og rystede på hovedet. Jeg sender det ikke nu, tænkte han. Måske senere.

2

Måske senere. Pindsvinet satte sig ved vinduet igen og funderede over de to ord. Måske og senere.

Det var som om de dansede rundt i hovedet på ham. Måske så sig lidt usikkert omkring. Senere drejede rundt og rundt med udmålte skridt.

Han lukkede øjnene. Så kan jeg bedre se dem, tænkte han. Senere tog fat i måske, og måske lænede sig op ad senere. De dansede og havde kun øje for hinanden.

Men pludselig gik døren op, og nogen kom ind. Det er lidt, tænkte pindsvinet. Han genkendte ham på hans frakke, der flagrede efter ham.

Lidt styrede hen imod måske og senere, masede sig ind mellem dem og dansede sammen med dem.

Pindsvinet sukke. Det virkede som om der pludselig også var kommet noget andet ind. Noget usynligt. Noget som er og samtidig ikke er.

Utænelig, tænkte han. Det er utænelig. Han kan ikke engang være synlig.

Efter et stykke tid gik lidt og bare kom ind. Han havde en tyk, vatteret vinterfrakke på og en hat på hovedet, og han masede sig også ind mellem måske og senere.

Pindsvinet mærkede hjertet banke og det var som om de dansede hen imod ham og tværs gennem hans tanker, som om de ventede noget af ham eller ville gøre noget med ham. Han vidste ikke hvad.

Så sprang de alle tre op på bordet og dansede videre, hurtigere og hurtigere, vildere og vildere. Pindsvinet kunne knap nok følge med. I sine tanker var han lige ved at lukke øjnene for derefter at åbne dem igen i virkeligheden. Men pludselig var bare forsvundet.

Måske og senere gik ned fra bordet og stod ubeslutsomme på gulvet. De så på hinanden. Danse videre? Måske løftede øjenbrynene, han ville gerne, men senere rystede på hovedet.

Der hørtes støj. Døren gik op igen og før og eller kom ind. De var helt opstemte. De hoppede og klukkede. De havde begge to en underlig rød fjer på hovedet.

De tog fat i måske og senere og i det samme faldt de til ro og begyndte forsigtigt at danse alle fire.

Det var blevet mørkt i pindsvinets stue.

Måske før eller senere, tænkte han. Måske senere eller før. Før eller senere måske.

Og pludselig lyste de, som de dansede der, og han tænkte: dans videre, dans bare videre. For bag de ord var alting sort.

3

Narrestreger, tænkte pindsvinet og åbnede øjnene igen. Hold nu op. Det her handler om besøg og det er ikke narrestreger.

Han lagde sig på sengen og tænkte på brevet i skuffen.

Måske svarer de alle sammen, at de ikke kommer, tænkte han. Det har de nok deres grunde til.

Han så allerede snesevis af breve blæse ind gennem dørsprækken. Han samlede dem op og læste dem ét efter ét.

'Hvis jeg kommer på besøg, vil jeg have en honningkage i tre etager med sukker omkring og et springvand i toppen, der sprøjter med flødeskum og over alt det skal der være en himmel af fondant, men jeg tror nu ikke, at jeg kommer.'

'Jeg har lige været forbi dig, men du åbnede ikke, da jeg kiggede ind ad vinduet kunne jeg se, at du fløj ned under sengen.'

'Tak for din invitation! På besøg, hos dig! Hvor fantastisk dejligt! Jeg sprang højt op i luften, da jeg læste dit brev! Pindsvinet, på besøg hos pindsvinet... Men jeg kommer ikke.'

'Jeg tror ikke, jeg kommer, jeg ved bare endnu ikke hvorfor.'

'Jeg kommer til dig i mine tanker.'

'Hjertelig hilsen i stedet for besøg.'

Han sukkele. Selvfølgelig kommer der ingen.

Han lagde brevene på gulvet ved siden af sengen og lagde sig på ryggen. Han følte sig på én gang lettet og trist. Ensomheden er en del af mig, tænkte han, ligesom piggene. Hvis jeg havde vinger i stedet for pigge, ville jeg ikke være så ensom. Så ville jeg flyve rundt alle vegne og ikke behøve at længes mere efter noget.

Han ville lægge sig til at sove. Men det lykkedes ikke. Måske kommer de *alligevel* alle sammen, tænkte han.

Han skuttede sig, stod op og lavede te. Til sig selv. To kopper.

4

Da han havde drukket teen, tog han brevet op af skuffen og læste det igen.

Måske kommer de allerede i morgen, tænkte han. Alle sammen på én gang. I morgen tidlig.

Han fik kuldegysninger og lagde brevet fra sig. Han kunne allerede høre hvordan dyrene kom, det var som om skoven sitrede af spænding.

De skubbede og masede foran hans dør og råbte i munden på hinanden: 'Pindsvin! Her er vi! Dit besøg! Tak for invitationen! Vi er her alle sammen. Der mangler ikke nogen!'

De skubbede døren op og stormede ind. De fleste af dem gik, fløj eller kravlede, men gedden og karpn og efter dem hvalen og hajen svømmede ind i stuen på en flodbølge, som de havde taget med til lejligheden.

'Hvor hyggeligt, pindsvin!' råbte de alle sammen. 'Er der også te? Og kage?'

Det var alt for mange dyr at lave te til. Og der var kun én lille og temmelig gammel kage. Pindsvinet slog fortvivlet ud med armene.

'Det gør ikke noget,' råbte de, 'så danser vi bare.' De lagde armene om hinandens skuldre og sang: 'Vi er besøget, pindsvinets besøg. Vi er fuldtallige og vi behøver ingen te,' og så dansede de rundt om bordet.

'Men er I ikke bange for mig?' spurgte pindsvinet og rejste piggene så godt som muligt.

'Ikke spor,' råbte de. 'Vi er alt for glade til at kunne være bange.'

Efter et øjeblik dansende de sig ned gennem gulvet og der opstod et hul, som muldvarpen og regnormen kravlede op gennem og de råbte, at de også var kommet på besøg. De havde mudderkager med, som de mente kunne holde i flere år, men som også kunne spises med det samme.

'Hvem havde regnet med det her?' råbte nogen.

Ikke mig, tænkte pindsvinet. Han listede ud og skjulte sig i buskadset bag huset.

Lidt efter holdt dyrene op med at danse. De savnede ham.

'Pindsvin, pindsvin!' råbte de.

Deres råk hørtes langt udenfor skoven, så også kamelen og termitten kom styrtende fra ørkenen. De ville ikke snydes.

'Pindsvin, pindsvin, pindsvin...' De blev bare ved med at råbe alle sammen.

Men pindsvinet kravlede endnu dybere ind i buskadset.

Han rystede på hovedet, ændrede 'jer alle sammen' til 'én af jer', skrev 'højt' foran det og læste brevet igen.

Nej, tænkte han så, de kan alligevel komme på en gang alle sammen.

Han bed i blyanten og tænkte lidt. Hvis jeg ikke sender det, kommer der i hvert fald ikke nogen. Det er jeg sikker på. De kommer ikke bare uden at være inviteret.

Han fik dybe rynker i panden. De *er* bange for mig, tænkte han. De tør bare ikke sige det. De har respekt for mine pigge. Når de mødes, siger de til hinanden, at hvad der end sker, vil de aldrig besøge mig.

'Jeg besøger alle. Bare ikke pindsvinet.'

'Det gør jeg heller ikke.'

'De der pigge han har...'

Ja, de der frygtlige pigge...'

'Ved du, hvorfor han har dem?'

'Nej.'

'For at gøre os bange.'

'Er det sandt?'

'Ja.'

Pindsvinet lagde brevet tilbage.

De har ret, tænkte han. Jeg gør folk bange. Han skutede sig og piggene svajede frem og tilbage.

Det var som om der var én inde i ham, der løb frem og tilbage og ryster det hele, fordi han ville ud. Men så frygtindgydende er jeg da ikke! tænkte han.

Han kunne have åbnet sin dør, gået ud, stillet sig på tæer og råbt: 'Dyr! Det er mig! Pindsvinet! Jeg er meget sød! Jeg vil ikke gøre jer bange!'

Så ville de forstå det og alle sammen ville råbe: 'Pindsvin! Du har ret! Du gør ingen bange! Det kan du slet ikke! Du er det sødeste dyr, vi kender. Hvis du inviterer os, så kommer vi alle sammen. Dine pigge betyder ingenting...'

Pindsvinet mærkede hvordan rynkerne blev endnu dybere mellem piggene i panden og føjede så en fodnote til brevet:

Mine pigge betyder ingenting

Han bed i blyanten, tænkte længe og lagde så brevet tilbage i skuffen i skabet.

Mine pigge betyder alligevel noget, tænkte han. Mine pigge betyder utrolig meget.

Han nikkede. Mere end jeg selv.

6

Måske går der dyr rundt alle vegne lige nu og besøger hinanden, tænkte han lidt efter.

Måske spørger de hinanden: 'For resten, skal du tilfældigvis snart besøge pindsvinet?'

'Nej, hvad med dig?'

'Næ, det skal jeg ikke, han har ikke inviteret mig.'

'Heller ikke mig.'

'Det var da ærgerligt!'

'Ja, virkelig ærgerligt.'

'Hvis han inviterede mig, ville jeg nok tage derhen.'

'Det ville jeg også.'

'Men det må han selv om.'

'Ja. Hvis han ikke inviterer os, så inviterer vi heller ikke ham.'

'Nej, det gør vi ikke.'

De trækker på skulderen. Lige nu. I dette øjeblik. Overalt i skoven. På havet. I ørknen. Bag skyerne. Alle sammen på besøg hos hinanden. Undtagen mig. De danser med hinanden, mens de snakker om mig og trækker på skuldrene alle sammen.

Han kunne mærke, at han for alvor var ved at blive ked af det, han gik udenfor og lyttede for at høre om der var noget festlig støj et eller andet sted.

Men der var stille i skoven. Langt, langt borte hørte han elefanten falde ned fra et træ og lidt tættere på hørte han frøen, der forsøgte at kvække et par toner, som den ikke kunne ramme. Der var absolut ingen tegn på fest eller på dyr, der besøgte hinanden.

Så tænkte han: måske er det slut med alle disse besøg, måske er det blevet forbudt fra i dag.

Han så nogle kæmpestore skilte for sig med ordene:

FRA OG MED I DAG ER DET ABSOLUT FORBUDT AT TAGE PÅ
BESØG

og:

FRA OG MED I DAG ER DET ABSOLUT FORBUDT AT TAGE IMOD
BESØG

Måske vil der aldrig mere være nogen, der går på besøg hos hinanden, man vil udelukkende skrive breve, men også de vil blive sjældnere og sjældnere, kortere og kortere:

Hej pindsvin,

Det er alt.

og:

Kære flue

Jeg

og ikke mere.

Så behøvede han i hvert fald heller ikke at invitere nogen.

Han spidsede ører. Det var som om han langt væk kunne høre dyr der sukkede over det hele, fordi de var meget kede af det, de vidste ikke noget bedre end at besøge hinanden og skrive breve.

Men et forbud er et forbud.

Hvad skal jeg gøre? tænkte han. Han tog brevet op af skuffen, læste det igennem to gange, stirrede ned på tæerne, tænkte lidt og lagde det tilbage igen.

Jeg ved ikke, tænkte han.

Det var nat, koldt. Pindsvinet lå i sin seng og gjorde sig så lille som muligt. Men det lykkedes ham ikke at få varmen.

Han hørte støj udenfor. Regn, tænkte han. Eller storm.

Men det var hverken regn eller storm.

Lydene kom nærmere. Pindsvinet vidste ikke, hvad det kunne være.

Så fløj døren op og noget eller nogen kom ind.

Pindsvinet stirrede, men der var alt for mørkt til at kunne skelne noget.

'Hvem er du?' spurgte han ængsteligt.

'Uhyret,' sagde en stemme oppe ved loftet. Uhyret virkede stort, meget større end de dyr, pindsvinet ellers kendte.

'Hvad laver du her?' spurgte han.

'Jeg er på besøg,' sagde uhyret, 'hvad ellers?'

Det nærmede sig langsomt. Det lugtede af gammelt mudder og beskidt græs.

'Vil du ikke sidde ned?' sagde pindsvinet. Han håbede, at uhyret ville sætte sig og ikke komme nærmere.

Men uhyret kastede stolen omkuld.

'Hvad laver du?' spurgte pindsvinet.

'Besøger. Dig. Det er dig, som er pindsvinet, ikke?'

'Jo.'

'Så er det lige her, jeg skal være.'

Uhyret trådte op på stolen, slog bordet i splinter og huggede loftslampen ned med oversiden. Måske er det hans hoved, som sidder der, tænkte pindsvinet, måske noget andet.

Derefter løftede det skabet og kastede det ud ad vinduet.

'Vil du ikke være så venlig at gå?' sagde pindsvinet.

'Jeg er på besøg. Jeg er lige kommet.'

'Jeg har ikke inviteret dig...'

'Har du ikke? Det lød som en trussel. 'Hvorfor ikke?'

Tænkte du måske, jeg inviterer alle, bortset fra uhyret...? Eller troede du, at jeg ikke eksisterede? Håbede du det i dit stille sind?'

'Jeg har ikke inviteret nogen endnu.'

'Har du ikke? Ikke nogen? Ønsker du måske ikke at få besøg?'

Pindsvinet gravede sig ned i sengen så dybt som muligt.

'Jo', sagde han. 'Jeg vil gerne have besøg, og jeg håber ikke noget i mit stille sind. Men jeg tænkte...'

Uhyret bøjede sig ned over ham.

'Vil du høre min mening, pindsvin?' sagde det.

'Nej,' sagde pindsvinet.

'Så ikke,' knurrede uhyret. Det skurrede med tænderne og tog hårdt fat i pindsvinet.

'Vil du have te?' spurgte pindsvinet.

Så blev han løftet op, hørte et højt smæld og så ikke mere.

Da pindsvinet vågnede, lå han på gulvet ved siden af sin seng. Hvem er jeg, tænkte han. Jeg mener: hvem er alle, jeg mener...

Han kiggede sig omkring i stuen. Alt stod som det plejede. Føjetligt, tænkte han. Upåvirket. Stille.

Han løftede sig op på albuerne, indtil han sad op, skubbede sig hen mod skabet, tog brevet ud af skuffen og rev det i stykker.

Nej, tænkte han, jeg ønsker ikke, at der kommer nogen på besøg. Nu er jeg helt sikker.

Han tog kosten og fejede gulvet, kiggede i skabet for at se, hvad han havde gemt til vinteren, redte sin seng og satte sig ved bordet igen.

Han lagde hovedet på armene, lukkede øjnene og besluttede at blive siddende sådan indtil videre. Nu kunne der ikke være noget eller nogen, som forstyrrede ham længere.

Så hørte han en forsigtig banken.

Han for op og åbnede øjnene. Der var nogen, der bankede på hans dør! Men jeg har jo ikke inviteret nogen? tænkte han.

Der blev banket igen.

'Hvem er det?' spurgte han.

'Det er mig,' lød en stemme. 'Egernet. Må jeg komme ind?'

'Hvorfor?'

'Det ved jeg ikke. Bare fordi. Jeg tænkte: måske ville du synes, det var hyggeligt, at nogen kom og besøgte dig.'

Pindsvinet tog en dyb indånding, så sig omkring, rejste sig og åbnede døren.

Egernet trådte ind.

'Hej pindsvin,' sagde han.

'Hej egern,' sagde pindsvinet.

'Jeg bliver bare et øjeblik,' sagde egernet.

Meget mere sagde de ikke, men de satte sig overfor hinanden ved bordet.

Egernet havde taget et glas bognøddehonning med. Han tænkte, at pindsvinet måske ville kunne lide det.

'Det er helt rigtigt,' sagde pindsvinet, og så tog han et glas tidselhonning ud af skabet, som han havde gemt til en særlig lejlighed, og sådan en lejlighed var det nu, mente han.

De drak te, spiste honning og nikkede til hinanden engang imellem.

I løbet af eftermiddagen håbede de, at tiden ville stå stille eller at træbukken netop denne eftermiddag tilfældigt ville gøre sekunder til timer og dagen til et helt år, og at teen og honningen aldrig ville tage slut, og de så gennem vinduet, hvordan tussmørket faldt på og det begyndte at sne, og de håbede, at det bare ville blive ved med at sne, så hoveddøren ikke mere kunne åbnes og egeret måske var nødt til at blive der hele vinteren.

Det ville de ikke være kede af. Når de tænkte sig om, var der ikke længere noget at være ked af.

Sådan gik det til at pindsvinet fik uventet besøg en dag i begyndelsen af vinteren.

59

Pindsvinet sov.

Han lå rullet sammen i sengen i et hjørne af stuen med dynen op over hovedet.

Han drømte ikke.

Udenfor var det mørkt.

Det stormede og sneede og det frøs så hårdt som det aldrig havde frosset før.

Det var som om stormen ville trænge ind med magt og tage sneen og frosten med sig. Som om de ville nedfryse hele hans hus og pindsvinet med og dække alt under et tykt lag sne, for derefter at blæse det hele bort, op i skyerne, der i stor hastighed jog hen over skoven, måske endda helt ud af verden.

Men det lykkedes dem ikke.

Han vågnede midt om natten. Den voldsomme storm var på sit højeste. Huset knagede og peb og raslede. Men han var ikke bange. Hvis de virkelig kommer ind, rejser jeg bare mine pigge, tænkte han. Så skal de nok vige tilbage. Piggene var hans tro følgesvende, selvom han ikke vidste, hvad en følgesvend var.

Han kravlede endnu længere ned under dynen og tænkte på alle de dyr han kendte, i skoven, i ørkenen, midt i oceanet, på bunden af åen, under jorden, højt oppe i luften.

De skrev alle sammen et brev til ham, hvori de takkede ham for ikke at have inviteret dem. De var alle sammen hans venner, og de ville altid være hans venner, at besøge hinanden var slet ikke nødvendigt.

Kun egernet skrev noget andet: 'Hvor var det hyggeligt, pindsvin', og derefter: 'Vi ses snart!'

Pindsvinet kneb øjnene sammen og sukede dybt. Vi ses snart... tænkte han. Det var de smukkeste ord, han kendte.

Så faldt han i søvn og sov hele vinteren lang.